

NEPRILYGSTAMAS NIMAI PANDITO GROŽIS

(JŠ Radhanatha Svamis)

Kai Vrindavana dasa Takura savo knygoje „Čaitanja bhagavata“ bandė paaiškinti apie neprilygstamą Viešpaties Čaitanjos grožį, jis susidūrė su mažyte problemėle, ieškodamas analogijos, jam aprašyti. Jis bandė aprašyti į ką panašus buvo Viešpaties Čaitanjos grožis, kai Nimai Panditas sėdėjo prie Jamunos upės kranto, supamas savo mokinių. Jis svarstė: „Galbūt mes galime palyginti šį vaizdą su pilnu mėnuliu, apsuptu žvaigždžių, tačiau tai netinka, kadangi mėnulis turi tiek daug dėmių, o Nimai Pandito grožis yra be jokios dėmelės. Mėnulis pilnėja ir dyla, jis nebūna visuomet pilnas, bet Nimai Pandito grožis visuomet tik auga, jis niekuomet ne pilnėja arba dyla.

Taigi, gal mes galime pasinaudoti pavyzdžiu, kad Nimai Panditas yra tarsi Kupidonas, meilės dievas, lydimas savo palydovių, tačiau tai taip pat nėra geras pavyzdys, nes kuomet Kupidonas įžengia į jūsų širdį, jis suaudrina jus, bet kuomet Viešpaties Čaitanjos meilė įžengia į jūsų širdį, jis suteikia jums pilną ir amžiną nusiramimą. Taigi, gal jis panašus į Brihaspatį, supamą devatų, bet Brihaspatis yra ribotas ir turi išankstinę nuostatą prieš demonus ir yra palankus pusdieviams, bet Nimai Panditas turi beribį žinojimą ir yra vienodas visiems. Taigi, aš, Vrindavana dasa Takura negaliu surasti jokio pavyzdžio šiame materialame pasaulyje, su kuriuo galėčiau palyginti Nimai Pandito grožį. Vienintelis dalykas, apie kurį aš galiu pagalvoti, lygindamas nuostabų vaizdą, kai Nimai Panditas su savo mokiniais sėdi prie Jamunos kranto, yra Krišna, kai jis sėdi tarytum lotoso vainikas, supamas savo draugų piemenukų.“